

Actes de graduació

Parlaments i discursos de padrins,
representants d'estudiants i rector

Curs 2012-2013

Barcelona, 15-16 de novembre de 2013

L'Auditori

Madrid, 30 de novembre de 2013

Auditori Nacional de Música

Manacor, 14 de desembre de 2013

Teatre Municipal

Ciutat de Mèxic, 24 de gener de 2014

Museu Memòria i Tolerància

www.uoc.edu/graduacio/2013

#graduacioUOC | #graduacionUOC

Universitat Oberta
de Catalunya

Sumari

Part 1. Obertura

Paraules de benvinguda del Mgfc. Sr. Josep A. Planell, rector de la Universitat Oberta de Catalunya

Part 2. Parlaments dels padrins

Sr. Antoni Abad, president de la Confederació Empresarial Comarcal de Terrassa (CECOT)
(Barcelona, 15 de novembre de 2013)

Sr. José Luis Larrea, president d'Ibermática
(Barcelona, 16 de novembre de 2013; Madrid, 30 de novembre de 2013)

Mgfc. Sr. Llorenç Huguet, rector de la Universitat de les Illes Balears
(Manacor, 14 de desembre de 2013)

Mgfc. Sr. Itzcóatl Tonatiuh Bravo Padilla, rector de la Universitat de Guadalajara
(Ciutat de Mèxic, 24 de gener de 2014)

Part 3. Parlaments dels representants dels estudiants

Isabel Valdivieso, representant del màster universitari de Nutrició i salut
(Barcelona, 15 de novembre de 2013)

Godielieve Van den Brandt, representant de la diplomatura de Turisme
(Barcelona, 16 de novembre de 2013)

Georgina Maresma Olivella, representant de la llicenciatura de Dret
(Barcelona, 16 de novembre de 2013)

Clara Gonzalo, representant de la llicenciatura de Psicologia
(Madrid, 30 de novembre de 2013)

Excm. Sr. Antoni Pastor, representant dels estudiants i alcalde de Manacor
(Manacor, 14 de desembre de 2013)

Miquel Martorell Vicens, secretari del Consell d'Estudiants de la UOC
(Manacor, 14 de desembre de 2013)

Alberto Raigosa, representant de la promoció 2012
(Ciutat de Mèxic, 24 gener de 2014)

Ricardo Estrada Noria, representant de la promoció 2013
(Ciutat de Mèxic, 24 gener de 2014)

Part 4. Cloenda

Paraules de conclusió del Mgfc. Sr. Josep A. Planell, rector de la Universitat Oberta de Catalunya

Gaudeamus igitur

Paraules de benvinguda del Mgfc. Sr. Josep A. Planell

Rector de la Universitat Oberta de Catalunya

Graduats i familiars,

Directors d'Estudis i de Programes,

Professors i professionals de gestió,

Consell d'Alumni,

Senyores i senyors,

Gràcies per la vostra presència en aquest acte tan rellevant per a la comunitat universitària. En el nostre cas és un reconeixement a uns *e-learners* —així anomenem els nostres estudiants— que avui han assolit una fita personal molt important. Són persones inquietes amb la voluntat de progressar. Professionals que han compatibilitzat la seva vida laboral amb la formació i la família, fent un esforç extraordinari.

Els que avui us gradueu sou dipositaris, ja, d'un diferencial de coneixements i competències que us atorga un valor inqüestionable en un entorn professional complex i en continu moviment. Ens heu fet confiança per créixer en formació i en expectatives de progrés personal i professional, i sens dubte podeu aspirar-hi gràcies a l'assoliment d'un grau d'expertesa al més alt nivell.

Avui, a la fila zero d'aquest acte ens acompanyen representants d'empreses associades o vinculades a la UOC que exemplifiquen la prioritat del vincle de la universitat amb el món professional. Hem volgut que compartissin amb nosaltres un dia tan especial com aquest, perquè han estat ja compartint part del camí que *e-learners* i universitat hem fet fins ara, i també perquè estem segurs que seguiran fent-ho.

Vivim un procés de creixement, d'aprenentatge i de formació permanent. Ciutadans, empresa i universitat. Els uns i els altres creixem plegats, ens millorem en conjunt. I és per això que avui en equip farem aquest acte. Perquè el nostre món, que és el món, tots sabem fins a quin punt no és fàcil i té molt de desafiament.

L'aventura i la descoberta constant ens acompanyen. I encarar-s'hi amb garanties requereix la suma de talent, de força i d'ofici a moltes mans. Enllaçant, fent una xarxa que ens connecta i que ens impulsa en múltiples plataformes, des de múltiples dispositius, en qualsevol moment, des de qualsevol lloc.

Un cop heu entrat a formar part de l'univers de la UOC, en formareu part, sempre que ho vulgueu, com a membres de la comunitat UOC Alumni. Una comunitat de 46.000 graduats que formen part de prop de 20.000 empreses i organitzacions diferents! El concepte de xarxa agafa un especial sentit davant de xifres com aquesta.

Si us sembla, doncs, comencem, perquè avui és un gran dia!

Parlament del Sr. Antoni Abad

Padrí de promoció

President de la Confederació Empresarial Comarcal de Terrassa (CECOT)

Barcelona, 15 de novembre de 2013

Sr. Rector Magnífic,

Sr. Vicerector,

Sr. Síndic,

Graduats, graduades i familiars,

Directors d'Estudis i de Programes,

Professors i professionals de gestió,

Consell d'Alumni,

Senyores i senyors,

Participo en un gran acte.

Per a mi també és un moment emotiu: vull agrair la deferència i l'honor de ser el padrí de la promoció que en aquest acte es gradua. Una distinció i una satisfacció.

Felicitats a tots els alumnes que us gradueu i als vostres familiars. Avui escenifiquem l'exitosa conclusió d'un període llarg d'esforç, de constància, de superació personal i de reconeixement, sovint, al suport de la família.

L'educació es gesta des de la confiança en l'elecció de la institució i es fonamenta en la cooperació, l'harmonia i el treball persona-escola universitària.

M'agradaria destacar l'interès i l'esforç dels professors, així com de tutors i consultors, en la vostra educació, convençuts de la importància del seu treball: la formació us dona autonomia, criteri, independència, fonaments per a progressar, però a la vegada s'ha de saber fer un ús responsable de la llibertat, que precisament l'educació i la formació us proporcionen.

S'ha d'interioritzar el missatge «tu ets el principal responsable del teu futur», o com diuen a Nova Zelanda, «live is at your own risk». Sembla oportú citar aquí el prestigiós acadèmic Roger Schank: «l'escola ha d'ensenyar l'alumne a guanyar-se la vida». La UOC us suma ocupabilitat i aporta nou recorregut a les vostres vides.

La UOC us suma ocupabilitat i aporta nou recorregut a les vostres vides

Per als empresaris, la formació de les persones és l'element més important de competitivitat. Expressat d'una altra manera, en les empreses l'element més transcendent són les persones. Persones i equips marquen la diferència.

Formació i educació són actius a l'alça en el context actual. Mireu, el talent és un tresor de valor incalculable que s'amaga en el lloc on estem menys acostumats a mirar: dins de nosaltres mateixos. Com qualsevol tresor que val la pena, trobar-lo no és fàcil. Requereix una recerca apassionada, grans dosis d'esforç, determinació i el coratge necessari per a superar els obstacles que sorgeixen en el camí.

Moltes persones no coneixen el seu propi potencial i, per tant, no treuen fora tota la seva capacitat. La controvèrsia sobre si el talent neix o es fa és eterna, però vull explicar-vos un estudi aclaridor.

Es va demanar al professorat de primer any d'una facultat universitària que redactessin un informe sobre les qualitats de cada alumne, fent referència expressa al que normalment es denomina «talent innat». Uns anys més tard, un cop la promoció havia finalitzat els estudis, diversos investigadors es van dedicar a comparar el nivell adquirit pels alumnes amb les previsions dels professors del primer any. Sorprenentment no va aparèixer cap correlació estadística entre el «talent innat» inicial i el domini de matèries assolit.

Aleshores van demanar als professors del darrer curs que ordenessin els alumnes sobre la base de la dedicació que havien mostrat durant la seva llarga estada a l'escola. Els resultats van evidenciar que aquells estudiants que no mostraven una «habilitat especial» en el primer curs però que havien dedicat més temps a les matèries, aconseguïen un nivell d'excel·lència superior al dels seus companys en principi «més dotats». En conseqüència, els

científics van concloure que el nivell de «talent» obtingut depenia del temps invertit a formar-se i en absolut de la presumpta «facilitat innata». Una transcendent conclusió.

I ara us sorprendreu: l'estudi es va fer al conservatori superior de música de Viena.

Aristòtil defineix l'excel·lència amb aquesta explicació:

«L'excel·lència s'obté per l'estudi, la formació i la repetició. L'excel·lència no és una virtut, sinó que s'aconsegueix actuant correctament: som el que repetidament fem. En conseqüència, l'excel·lència no és un do, és un hàbit. L'excel·lència és a l'abast de tothom. És terrenal».

Esteu acabant una etapa per obrir un nou cicle (encara que és bo aclarir que l'estudi, per supervivència, necessitat o gust, no el deixareu mai). Permeteu-me, des de la prudència, traslladar-vos alguns missatges i informacions sobre les fortaleses i perfils guanyadors en el context en què us toca treballar.

Avui, i en aquest país, sembla que anem cap enrere. No us ho cregueu. Si bé és cert que el període és dur i que moltes coses no funcionen bé, el moment que vivim no l'elegim i l'hem de fer apassionant i positiu per a seguir avançant. Depèn de la contribució de cadascun de nosaltres. Hem de despertar i acceptar que la vida pot ser feliç, però fàcil?

Com a persones joves (i joves d'esperit) que sou, comenceu per aplicar amb intel·ligència el missatge del grafit que marca tendència: si lluitem podem perdre; si no, estem perduts.

Hi ha un entorn ple d'oportunitats, en què sou totalment necessaris per a continuar progressant

És necessari que tingueu il·lusió i esperança. Hi ha un entorn ple d'oportunitats, en què sou totalment necessaris per a continuar progressant. Adoneu-vos que sou uns privilegiats. Porteu a les vostres espatlles unes valuoses motxilles plenes de coneixements i recursos que els vostres professors i els vostres pares us han transmès. Aproveiteu-les bé i seguiu omplint-les. Equivoqueu-vos i apreneu, escolteu i atreviu-vos a donar la vostra opinió, perquè és necessària. I si algú us dona un *revolcón*, recordeu que no és més fort qui mai no cau, sinó aquell que si cau sempre s'aixeca.

Sigueu conscients que les persones, les organitzacions, les empreses i els països són darwinisme pur: evolució i adaptació. Res és permanent, excepte el canvi.

Escolliu el vostre camí. Heu de responsabilitzar-vos del vostre futur. Encara que heu d'escoltar sempre els que us estimen, no heu de seguir sempre els seus consells i recomanacions. Però valoreu-los, segur que n'extraureu quelcom positiu. I per sobre de tot, no deixeu mai d'aprendre. Ho necessitareu.

La formació és condició necessària però no suficient. El que us portarà molt més lluny és incorporar valors i actituds guanyadors: esforç, perseverança, treball en equip, honestetat, positivisme, sacrifici. Perquè si l'aptitud suma, l'actitud multiplica i els valors fonamenten. Si, a més, teniu capacitat d'iniciativa i d'assumir risc, liderareu. El meu millor consell: posa més risc en la teva vida (risc intel·ligent) o te'n penediràs.

Col·lectivament hem d'encoratjar les persones a assumir riscos i ser tolerants enfront dels seus revessos i fracassos empresarials o professionals, proporcionant la segona i la tercera oportunitat. Ja ho deien els hebreus: s'aprèn més de les adversitats que dels èxits. I empresaris i executius nord-americans expliquen a *Harvard Business Review* que van ser una benedicció de Déu els obstacles i fracassos experimentats perquè són els que els han permès anar tan lluny en les seves carreres professionals.

I el món és cada vegada més petit. Viatgeu i domineu idiomes. Tingueu present que són temps «CO»: col·laborar, compartir, connectar i cooperar per créixer; complementat amb el fet que la bona educació i les bones formes segueixen cotitzant a l'alça. En definitiva, el cervell ben despert perquè «la ment, com el paracaigudes, només té valor quan està oberta».

I sóc optimista: per al món actual i futur necessiteu *mundologia*, adquirir experiència en altres entorns. La meua confiança es fonamenta en el fet que tornareu i, com Marco Polo i la ruta de la seda, aportareu tot aquest coneixement i experiència per a liderar el país i fer-lo créixer.

Us plantejo el repte amb el desig fervent que passeu a l'acció. A més, no perdeu mai de vista el valor competitiu del temps: fer les coses bé i ràpid, perquè *ràpid* i *bé* no són incompatibles.

Benvolguts graduats i graduades: deixeu un gran record en la UOC. Espero que recordeu la vostra universitat, els vostres professors. I torneu-hi sempre, presencialment i digitalment.

Fugiu de la mediocritat, apropau-vos a la intel·ligència. Demostreu que «la inexperiència és el que permet a la joventut dur a terme el que la vellesa sap que és impossible de realitzar».

Per sobre de tot, pensant en el vostre futur professional, empresarial i personal, i per a relativitzar amb la raó missatges contradictoris, recordeu-ho sempre: «La riquesa consisteix molt més a gaudir que a posseir».

Com a padrí us vull dir que podeu comptar amb mi per al que necessiteu, alhora que reitero la meua felicitació, tot traslladant-vos els meus millors desigs.

Parlament del Sr. José Luis Larrea

Padrí de promoció

President d'Ibermática

Barcelona, 16 de novembre de 2013

Madrid, 30 de novembre de 2013

Innovació, crisi i granotes

Estimat Sr. Rector Magnífic,

Sr. Secretari d'Universitats i Recerca
de la Generalitat de Catalunya,

Graduades i graduats,

Senyores i senyors,

És per a mi una gran satisfacció tenir l'oportunitat de compartir amb tots vostès un acte tan important i entra-nyable com aquest.

Guiat de la mà d'una institució que admiro profundament, la Universitat Oberta de Catalunya, la UOC, puc ser avui aquí en un moment ple de significat i ple d'emoció per a cada un de vosaltres, graduats, i els vostres familiars i amics que us acompanyen.

Gaur bezalako egun bat, egun magikoa da zuentzat guztientzat eta aitabitxi naizen heinean, guztia ezin hobeto joan dadin laguntzea eta ezer ez zapuztea gustatuko litzaidake.

Un dia com el d'avui és un dia màgic per a tots vostès, i com a padrí m'agradaria contribuir-hi perquè tot surti perfecte i res no s'espatlli.

Els parlaré d'algunes coses que crec que els resultaran molt properes i ho faré per a transmetre'ls la meua visió de la realitat i demanar-los al final, si la compartim, un esforç més. Perquè, benvolguts graduats, veritables viatgers de l'espai i del temps, el viatge a Ítaca no ha fet més que començar.

1. Una societat en transformació

Si haguéssim d'utilitzar una paraula per a caracteritzar el que passa en la societat, segurament l'encertaríem amb la paraula *canvi*. La sensació de canvi permanent s'ha instal·lat en les nostres vides, de manera que tot amenaça de canviar d'un dia per l'altre i el que ahir era una veritat incontestable avui salta per l'aire. Un canvi accelerat per l'efecte de tres tendències clau que són al centre de la nostra vida econòmica i social. La primera és la globalització, que sempre ha existit però que ara es percep més forta que mai. És veritat que la globalització de les relacions econòmiques i socials canvia la naturalesa del pensament i de l'acció. Això és perquè implica un increment exponencial de la diversitat que hem de gestionar en el dia a dia. Abans era tot més proper i, en aparença, més conegut i monolític. Ara els territoris s'amplien, les llengües es diversifiquen, les interaccions entre coses diferents s'incrementen, els models de negoci es transformen; noves cultures, mercats i formes de pensar han de ser tingudes en compte.

El domini de la tecnologia per la persona és un dels reptes més importants del present

La segona de les tendències que expliquen el canvi accelerat és la que té a veure amb l'imparable desenvolupament de la tecnologia mitjançant les tecnologies de la informació i de les comunicacions (TIC). Però això no és més que el començament. Ja estan en marxa, tot i que encara no en siguem gaire conscients, profunds canvis tecnològics en els camps de les tecnologies de materials i nanotecnologies, la biotecnologia i la biogenètica (tecnologies de la vida), les tecnologies d'energies netes i les tecnologies de les ciències cognitives. Amb un impacte afegit: el potencial de cada una es veu incrementat per la capacitat d'integració amb les altres. Aquesta tendència tecnològica es tradueix en un increment exponencial de la capacitat de connectar i relacionar persones, activitats i conceptes. El progrés tecnològic apareix així amb una força desproporcionada que haurem de posar al servei de la persona. No podem subestimar el poder de la tecnologia per a canviar la manera de construir el pensament, transcendent d'un paper purament instrumental. Si els mapes, com a tecnologia, ens van servir per a avançar en

el domini de l'espai, i els rellotges ens van permetre dominar el temps, què no podem esperar de les noves tecnologies? El domini de la tecnologia per la persona és un dels reptes més importants del present.

I la tercera tendència té a veure amb l'increment en la velocitat en l'intercanvi d'informació, degut en gran manera a les facilitats derivades del desenvolupament tecnològic. En aquest sentit, les tres tendències clau s'interrelacionen i es connecten produint un procés d'acceleració del canvi.

A més, en tot procés d'innovació social no podem oblidar mai que la persona, cada persona, n'és el protagonista principal. Això ho acostumem a oblidar quan parlem de sistemes, institucions, organitzacions... Com diria Protagores (485-415 a. C.): «La persona és la mesura de totes les coses».

2. Competitivitat, innovació i crisi

Aquest context de canvi accelerat, que projecta complexitat i incertesa, posa en relleu la importància de tres conceptes íntimament relacionats: competitivitat, innovació i crisi. Fenòmens que sempre són presents però que, en aquests moments, adquireixen un paper protagonista.

La competitivitat no és solament un discurs acadèmic: és sobretot la mesura de les nostres capacitats per a fer front als reptes de l'economia i la societat. L'exercici de la competitivitat és inevitable.

La idea d'inevitabilitat de la competitivitat em sembla important per a no caure en la temptació de pensar que és un tema que pot no tenir a veure amb nosaltres. Recordem la història del lleó i la gasela per a il·lustrar aquesta idea:

«Cada matí, a l'Àfrica, es desperta la gasela. Sap que ha de córrer més ràpid que el lleó, o se la menjarà.

Cada matí, a l'Àfrica, es desperta el lleó. Sap que ha de perseguir la gasela més lenta, o es morirà de gana.

En definitiva, a l'Àfrica és igual ser lleó o gasela. Quan surt el sol, el millor que pots fer és córrer».

Però això no és nou. És cert que al llarg del temps les palanques que ens han permès guanyar competitivitat s'han anat transformant, de manera que hem anat passant per diferents etapes. En l'etapa més avançada la palanca que permet guanyar competitivitat és la innovació.

En el nou estadi de la competitivitat ja no n'hi ha prou de fer les coses bé, fins i tot molt bé: ens caldrà fer coses diferents, explorar nous territoris, competir des de la diferenciació, apostar per la innovació permanent. No és l'únic camí per a competir, però és el camí més avançat. Això no vol dir tampoc que fins ara no s'hagi innovat en les nostres empreses i societat en general. És clar que ho hem fet. Si no, no seríem aquí. Però ha estat més inconscient que conscient, més sobrevingut que anticipat, més improvisat que sistemàtic. I ara els nous temps ens diuen que la innovació és el nou eix conductor, que és quelcom estratègic, que hem d'incorporar una cultura d'innovació, de canvi permanent, de cerca conscient, fins i tot obsessiva, per a canviar les coses per millorar-les, aportant-hi un valor.

Ens caldrà fer coses diferents, explorar nous territoris, competir des de la diferenciació, apostar per la innovació permanent

Si la innovació esdevé l'eix del nou model, estem segurs d'entendre l'abast d'aquesta nova aposta? La veritat és que, al meu parer, encara no som conscients de la transcendència del repte. Començant perquè ni tan sols no tenim clar de què estem parlant quan parlem d'innovació.

Des d'una aproximació molt bàsica, la innovació consisteix a canviar les coses introduint novetats. És una definició tan primària que, probablement, no ens serveix de gaire. En aquest sentit, m'agradaria assenyalar dos aspectes que, al meu entendre, han d'acompanyar el concepte d'innovació: l'un és el de la sostenibilitat i l'altre el de la utilitat en termes de competitivitat. De manera que, per a mi:

«Innovar és introduir novetats de manera sostenible en el temps, aportant-hi un valor reconegut pel mercat i/o la societat».

La primera idea, la de la sostenibilitat, és clau per a aquest nou estadi de progrés econòmic i social que hem de construir. No es tracta de fer un canvi a curt termini i oblidar-nos-en després; es tracta de pensar en el llarg termini, de pensar en el dia de després. I això no és un tema menor. La idea de la sostenibilitat està acompanyada d'una altra no menys important: la d'utilitat. Es tracta que la innovació porti un valor, que sigui útil. Encara més, si no ho és, no serà sostenible. Els dos aspectes estan íntimament lligats.

La idea de sostenibilitat és la que ens porta del succés al procés. Això té a veure amb l'estratègia. No és quelcom operatiu que, fins i tot, es produeix sense buscar-ho, sinó que és fruit d'una cerca permanent. La innovació

necessita fer el pas a la cultura del procés, perquè això li permetrà ser una mica més que una espurna de genialitat. I aquest canvi de veure la innovació com un succés a veure-la com un procés és el canvi de paradigma que hem d'interioritzar per al nou estadi de competitivitat. Encara no hem assumit aquest canvi de paradigma, que és un canvi de cultura empresarial, organitzativa i social. Un canvi de paradigma que té molt a veure amb les noves generacions.

D'altra banda, al costat de la sensació d'increment permanent i desbocat de la competitivitat apareix la crisi. És inevitable parlar de crisi quan es parla de competitivitat, però ara vivim una crisi amb majúscules. Davant d'aquesta situació de crisi, que no és sinó pèrdua de competitivitat, podem reaccionar de moltes maneres, però l'única amb futur és la d'aguantar el tipus, ajustar les desviacions del passat i aprofitar les oportunitats del futur. En realitat, el repte de la competitivitat rau sempre a capturar les oportunitats que sorgeixen fruit de les ruptures que es generen per les crisis. I com més crisi, més ruptura.

Són temps d'innovació. Sí, d'innovació. Una innovació sobrevinguda, que ens ve a sobre, i que ens fa sentir-nos en més objecte que no pas subjecte. És el que té la innovació, que ho vulguis o no, es produeix.

3. Dificultats per a enfrontar-nos al canvi

Per a abordar el procés d'innovació social que ens permeti una transformació dels compromisos al servei d'un nou estadi de progrés, tenim algunes dificultats. Dificultats que caracteritzen la situació en la qual encara vivim i que tenen a veure amb el parany de la superficialitat, l'encant embriagador de les bombolles i l'exaltació de l'estupidesa i l'absència de relleu generacional.

3.1. El parany de la superficialitat

El parany de la superficialitat, en el qual com a societat hem caigut, s'ha vist alimentat per la globalització (que hi afegeix diversitat), el desenvolupament tecnològic (que hi afegeix connectivitat) i la rapidesa amb què es desenvolupa el temps a l'espai (que hi afegeix velocitat). Aquestes tendències generals suposen un increment de la complexitat i la incertesa, i tenen un perill: la cerca d'allò immediat (ràpid), allò concret (simple) i allò fàcil (gratis). El perill de la superficialitat en què hem caigut ens duu a apostar pel «gratis total»; això és, que no ens costi temps, ni reflexió, ni esforç.

Dos exemples de l'impacte de la tecnologia, en aquesta marcada tendència a la superficialitat, vénen de la mà del desenvolupament d'internet i de la cultura del PowerPoint. La tecnologia és un gran facilitador d'innovació, però si no la controlem pot produir efectes negatius. Sempre que es produeix un canvi és natural que sorgeixin resistències i reticències. Sòcrates, segons que recull Plató al diàleg Fedro, lamentava el desenvolupament de l'escriptura. Temia que la gent deixés d'exercitar la memòria i es tornés oblidadissa. La influència de la tecnologia en els processos de configuració del pensament no és un tema menor. El professor emèrit de la Universitat de Stanford Donald Knuth, pare de la programació, es refereix a aquesta qüestió quan diu que «allò increïble de la tecnologia és que és més de 100 vegades millor que fa 20 anys. I un canvi així modifica la teva forma de pensar. Pensa en com de lentament camina un caragol. Si ho multipliques per 100, ja és més veloç que qualsevol altre animal. I si tornes a fer-ho, és més ràpid que un avió. Mai no posaries un caragol i un avió en la mateixa categoria, però els ordinadors han millorat en aquesta mateixa mesura. Això canvia tota la teva percepció del que pots i no pots fer».

Doncs bé, el debat de la influència d'internet en els processos de construcció del pensament ja és obert i és tremendament interessant. Nicholas Carr adverteix que «amb les seves constants distraccions i interrupcions, la Xarxa ens està convertint en pensadors dispersos i superficials». Com diu Cory Doctorow: «Cada vegada que engeguem l'ordinador, ens submergem en un ecosistema de tecnologies de la interrupció».

Una altra manifestació de com la tecnologia pot propiciar la superficialitat ve de la mà del PowerPoint. Franck Frommer, al seu llibre *El pensamiento PowerPoint. Ensayo sobre un programa que nos vuelve estúpidos*, fa un recorregut per l'impacte que aquesta eina ha tingut en una manera de comunicar i construir el pensament, amb efectes devastadors.

Acabarem amb Steven Pinker, científic i lingüista, defensor de les possibilitats del web per a generar coneixement, que avisa: «Si el que vostè cerca és profunditat intel·lectual, no recorri a un PowerPoint o a Google». Recorda una mica el gestor que, abans de començar a escoltar una presentació, pregunta: «Vostè porta un PowerPoint o ja sap del que parlarà?».

3.2. *L'encant embriagador de les bombolles*

Una altra de les dificultats que hem de superar és la que deriva de l'encant embriagador de les bombolles. L'ambició desmesurada i la falta de sentit comú han propiciat una cultura de bombolla, com la del totxo, de greus conseqüències per a la societat. Això no és nou. Charles Mackay (1814-1889) escriu sobre les bombolles i en fa un repàs de les més interessants, com ara la «bombolla del Mar del Sud» o la de «les tulipes holandeses». Arran de la Companyia del Mar del Sud sorgeix el nom de *bombolles* per a referir-se a un munt de companyies de dubtosa viabilitat. L'exemple històric d'una companyia, creada per un aventurer desconegut, que es creava «per a desenvolupar un assumpte molt avantatjós, però que ningú no ha de saber en què consisteix» és paradigmàtic. Les accions d'aquesta companyia es van subscriure íntegrament. No pensem que aquest encant de les bombolles afecta solament persones sense formació. Entre els afectats per la «bombolla del Mar del Sud» hi havia el mateix Isaac Newton, que hi va perdre unes 20.000 lliures, gairebé quatre milions de dòlars d'avui. Sembla que Newton va arribar a dir: «Puc calcular el moviment dels cossos celestes, però no la bogeria de la gent» (William Poundstone, Hill i Wang, 2005). L'escriptor anglès Daniel Defoe (1660-1731) ja n'havia avisat: «Alguns maqui-nen amb companys clandestins emetre noves accions per a fer negocis il·legals, sedueixen la ciutat amb aires i noms buits i recullen diners primer, en ploren la pèrdua després; divideixen en accions el no-res buit i prenen el pèl a tota la multitud».

3.3. *L'exaltació de l'estupidesa*

La tercera dificultat que hem d'afrontar és l'exaltació de l'estupidesa. En realitat, la immediata que porta a la superficialitat és el regal enverinat de l'estupidesa. Bertrand Russell (1872-1970) deia que «el món és ple d'ignorants completament segurs de tot, i d'intel·ligents plens de dubtes». Això produeix l'efecte devastador d'ignorar qui aporta quelcom de positiu. Com que tot és superficial, aquells que no fan res de profit magnifiquen la seva aportació, mentre que aquells que van fent discretament passen desapercebuts i sembla que no facin res. Així, de la mà de la superficialitat i l'ambició, l'estupidesa s'ha instal·lat en un nivell impensable. Carlo M. Cipolla té un assaig sobre l'estupidesa titulat «Les lleis fonamentals de l'estupidesa humana», que els recomano. Per a Cipolla una persona estúpida seria la que causa un dany a una altra persona o grups de persones sense obtenir-ne, al mateix temps, un profit per a ella, o fins i tot obtenint-ne un perjudici. Són perillosíssims, perquè a més no són conscients que ho són. Una mica a això es refereix René Descartes (1596-1650) quan, parlant del sentit comú, diu que «el sentit comú és la cosa més ben repartida del món, ja que tots es pensen que en tenen tant que fins els més difícils d'acontejar en altres matèries no volen més del que tenen». Doncs bé, sembla que el nivell d'estupidesa que hem assolit és realment rellevant.

3.4. *L'absència de relleu generacional*

Hem d'escoltar els millors i donar-los camp de joc.

I els millors estan amb les noves generacions, en formen part i són l'esperança per a guanyar el futur, perquè el futur és seu.

El lideratge per a progressar i aconseguir una societat millor passa per les noves generacions, més ben preparades que mai i amb la ment menys condicionada per prejudicis i contextos del passat.

Es parla molt dels joves i de com són d'importants, però mentrestant les elits dominants estan constituïdes pels espècimens vells, madurs de l'espècie. Són els que marquen les pautes, dirigeixen i diuen el que cal fer. Fins i tot són els que lideren el discurs del canvi i la innovació. Hi ha una mena de segrest del protagonisme social i del lideratge per part de les velles generacions. Generacions que van tenir l'oportunitat de protagonitzar el canvi a unes edats relativament primerenques i que es resisteixen a deixar anar el poder. Una mica a això es refereix Eduard Punset quan diu que «aquells que van fer la transició es van quedar amb la democràcia i es van negar a involucrar-hi la joventut actual».

Estem parlant d'innovar, de posar en valor la diversitat, de construir un nou model de societat i no som capaços d'establir un veritable diàleg intergeneracional. Un diàleg real entre els joves i els que no ho són. Un diàleg per a alliberar part del poder i donar més paper a les noves generacions. Són generacions diferents, van néixer quan la societat de la informació ja existia, estan acostumades a coses diferents i la seva escala de valors és diferent. Però la societat els necessita, perquè són l'aire fresc que ens permetrà progressar de forma sostenible.

Les generacions madures hem de fer un exercici de generositat, que fins ara no hem sabut fer, segurament per por de perdre l'*statu quo* i les parcel·les de poder que, en certa mesura, posseïm. És un exercici per a compartir el lideratge i el protagonisme social. No es tracta de triar entre els uns i els altres, es tracta de cooperar entre els

uns i els altres, de construir una nova coalició; perquè la coalició, sempre necessària en cada instant de la història de la humanitat, no està en aquests moments a l'altura dels desafiaments que tenim.

Davant d'aquestes dificultats que se'ns presenten hem de respondre. Enfront de la superficialitat, la profunditat i el rigor. Tornar a recuperar la importància dels detalls, dels matisos. Els detalls són molt importants. Com diu l'escriptor Vladimir Nabokov, «necessitem acariciar els detalls, perquè si Déu existís viuria en un detall». És peremptori oblidar el «broc gros» i matisar. Perquè, com assenyala l'escriptor Harkaitz Cano, el matis és un fil de sutura. Els matisos són com punts de sutura de les relacions a través del diàleg per a activar la cooperació.

D'altra banda, enfront de l'encant embriagador de les bombolles no ens queda sinó la perseverança, la consistència i el treball dur. I enfront de l'estupidesa necessitem la intel·ligència.

4. La granota número 100

No obstant això, la multitud d'esdeveniments negatius que s'estan produint en l'àmbit econòmic, social i polític, acompanyada d'una alarmant manca de referències —personals i institucionals— de solvència, amenaça de posar fi al capital emocional de les persones en particular i de la societat en general.

Aquesta mena de descoratjament generalitzat té un efecte paralitzant sobre les forces positives de la nostra societat, que són les que, d'altra banda, ens han fet progressar i créixer. És molt important que les forces positives trobin oxigen per a poder exercir el seu influx en la societat. Té a veure amb la necessitat d'activar lideratges constructius, faedors i intel·ligents. Té a veure amb escoltar els millors i evitar deixar-nos entabanar per la superficialitat, el soroll mediàtic i la falta de valors i sentit comú.

No obstant això, sembla que no es donen les condicions més adequades per a recuperar i activar el capital emocional positiu que necessitem. Em preocupa que estiguem envaïts per la «síndrome de la granota bullida». M'explico. Prenem una gran olla amb aigua freda i hi dipositem una granota. Comencem a escalfar-la a poc a poc. La temperatura de l'aigua començarà a pujar, però la granota, animal de sang freda, es va adaptant a la nova temperatura. Si continuem escalfant la granota no sembla que se'n senti molesta, encara que la temperatura sigui cada vegada més alta. La granota continuarà adaptant-s'hi, però a partir d'una certa temperatura els seus sistemes vitals es col·lapsen i la granota es mor de sobte, completament bullida. Si, per contra, haguéssim intentat col·locar la granota dins l'olla amb l'aigua ja bullint, aquesta hauria reaccionat saltant-ne fora.

Últimament no puc evitar recordar, més sovint del que m'agradaria, aquesta història. Una certa sensació d'estar adaptant-nos, per dir-ho d'alguna manera, a un entorn polític, econòmic i social que ens porta a la destrucció. Una sensació generalitzada de descoratjament i falta d'expectatives per a donar la volta a la situació. Un mira cap a dins i troba a faltar les espurnes que activin el caliu de la il·lusió i l'esperança en un futur millor. Fa l'efecte que les granotes estem bullint a l'olla i que, quan ens n'adonem, això ja no tindrà remei. La decadència sembla inevitable.

Quina és la solució per a sortir d'aquesta síndrome de la granota bullida? No hi ha més solució que la granota número 100. Lyall Watson, al seu llibre *Lifetide: The Biology of Consciousness*, es refereix al concepte de *massa crítica social* per a referir-se a allò que es va anomenar Teoria del centèsim individu. Per a Watson, si un nombre suficientment gran de persones (massa crítica social) adquireix un nou coneixement o la consciència d'una determinada situació i la necessitat de superar-la, aquesta es propagarà per tota la societat. D'aquí es deriva que un sol individu d'un col·lectiu social seria el que completaria la massa crítica i desencadenaria el canvi necessari.

Cada vegada estic més convençut que hi ha un conjunt de granotes conscients de la seva situació a l'olla, amb la percepció cada vegada més clara que hem de fer alguna cosa per no bullir-hi sense remei. L'esperança rau en la granota número 100, la que completi la massa crítica social adequada perquè es produeixi el canvi polític, econòmic i social que necessitem. Un canvi de model, de manera de fer les coses, que ens porti a saltar de l'olla. Necessitem imperiosament que aparegui la granota número 100. Però la granota número 100 no apareixerà si abans no apareixen la 99, la 98, la 97... La granota número 100 no apareixerà si cada un de nosaltres no assumim el desafiament de fer que això sigui possible. Com? Sumant, aportant, lluitant contra el descoratjament i la falta d'expectatives, assumint responsabilitats i riscos..., com si fóssim la granota número 100.

Viatgers de l'espai i del temps, aquest és el vostre nou desafiament. De ben segur que n'estareu a l'altura, perquè sou un veritable exemple, i ara us necessitem més que mai.

Moltes gràcies,

Muchas gracias,

Eskerrik asko.

Parlament del Mgfc. Sr. Llorenç Huguet

Padrí de promoció

Rector de la Universitat de les Illes Balears

Manacor, 14 de desembre de 2013

Excm. Sr. Alcalde de Manacor,

Sr. Rector Magnífic,

Graduats i familiars,

Directors d'Estudis i de Programes,

Professors, professionals de gestió,

Consell d'Alumni,

Senyores i senyors,

Bon dia a tots.

En primer lloc, he de donar les gràcies al rector de la UOC per convidar-me en aquest acte de graduació solemne del 2012-2013 i oferir-me aquest preciós encàrrec de fer de padrí. I trobo que es nom és encertat, perquè normalment es padrí no l'escull s'apadrinat, sinó finalment el familiar que té més possibilitat de fer-ho. I, en tot cas, moltes gràcies, Josep, per aquest honor que m'has conferit.

Quan un fa de padrí, sol contreure un compromís amb l'apadrinat. I avui no és altra la meua part que felicitar els nous graduats i oferir-los tot aquell ajut que en qualsevol moment puguin necessitar tant personal com també institucional.

Segur que molts de vostès es demanen «i què fa el rector de la UIB com a padrí d'una graduació de la UOC?», i la resposta és ben senzilla i ben fàcil, perquè des des començament ambdues universitats hem volgut col·laborar, col·laboració que s'ha fet palesa amb intercanvis, amb cooperacions de molts des professors de sa nostra universitat amb la UOC. Jo mateix amb alguna edició d'alguns apunts —material didàctic, com en dieu vosaltres—, alguns altres com a coordinadors, com a tutors, i fins fa molt poc un catedràtic de sa nostra universitat, el doctor Llorenç Valverde, com a vicerector i com a secretari general. Per tant, res de competir, sinó de cooperar en aquesta noble activitat de s'ensenyament superior.

Des de l'honor que em confereix ser es vostre padrí, us envii una abraçada molt coral, a part d'aquesta estreta de mans que també he tingut l'oportunitat de fer amb cadascun de vosaltres; però també un reconeixement des del coneixement de causa de l'esforç que us ha significat arribar avui aquí a pujar aquests escalons per agafar aquest reconeixement de la UOC. Sé que és un esforç que segurament heu tret de més temps de conciliació familiar, de més temps de dedicació, a la millor, al vostre lleure, però finalment amb aquest objectiu tan important d'assolir millors coneixements, majors coneixements, millors habilitats i també majors habilitats.

Podríem parlar de molts esforços, i segurament cadascun de vosaltres té un relat de dir «això m'ha costat molt, això m'ha produït estrès» —ja l'he sentida, aquesta paraula—, «això m'ha produït..., això m'ha produït...», però finalment segurament avui el que pensau és que tot el que heu hagut de dedicar per a aconseguir aquest títol ha valgut la pena. I segurament també cadascun de vosaltres té alguna cosa, alguna anècdota a contar. I em deien que fins i tot s'ha donat el cas que en un viatge de noces s'ha hagut de fer una interrupció per a intentar complir amb aquestes PAC que vosaltres teniu tan assenyalades i tan comptades.

El que sí que és cert és que, a causa d'aquest camí d'aprenentatge que heu fet, estic segur que en aquest moment sereu capaços d'aprofundir, d'anar continuant aquesta missió i aquesta responsabilitat d'anar aprenent al llarg de la vida, per sempre això, augmentar aquest coneixement i també habilitats.

A jo em queda només felicitar-vos un a un, encoratjar-vos en aquest nou repte, ara, de posar en pràctica els coneixements assolits i anar perfeccionant-los, i també donar-vos sa enhorabona a vosaltres, individualment, i igualment as vostres familiars, sigui en el nivell que sigui, que durant aquest temps vos han estat estaló, perquè segurament cadascun de vosaltres interiorment pensa que sense aquest estaló no hauria arribat fins on ha arribat.

Enhorabona, moltes gràcies i per molts anys.

Parlament del Mgfc. Sr. Itzcóatl Tonatiuh Bravo Padilla

Padrí de promoció

Rector de la Universitat de Guadalajara

Ciutat de Mèxic, 24 de gener de 2014

Benvolgut Dr. Josep A. Planell, rector de la Universitat Oberta de Catalunya,

Sra. Julieta Palma Anda, directora general de la UOC Llatinoamèrica,

Sr. Luis Raúl González Pérez, advocat general de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic,

Alberto Raigosa, representant de la promoció 2012,

Ricardo Estrada Noria, representant de la promoció 2013,

Distingits graduats,

Senyores i senyors,

Molt bona nit a tots.

En primer lloc, agraeixo l'honor que m'han conferit els meus companys que integren les promocions de graduats 2012 i 2013 dels diversos programes de postgrau i màster universitari de la Universitat Oberta de Catalunya, en convidar-me com a padrí d'aquesta promoció.

Per descomptat, em sento molt emocionat de retrobar-me amb estudiants, professors i autoritats de la Universitat Oberta de Catalunya, en la qual he conegut bons amics, col·legues solidaris i mestres excel·lents.

Encara és més significatiu que aquesta cerimònia de graduació tingui lloc al Museu Memòria i Tolerància de la Ciutat de Mèxic, espai que promou la no-violència, el respecte dels drets humans i la solidaritat envers els grups més vulnerables i que ens alerta de la indiferència i la discriminació.¹

Comparteixo els principis que van animar la fundació d'aquest museu i considero que aquests principis haurien de ser assumits per tots els programes i totes les institucions educatives, com a elements indispensables per a la formació integral de tot ciutadà.

La Universitat Oberta de Catalunya, precisament, manté valors semblants, a més de promoure el respecte a la diversitat, la qualitat, la innovació, la sostenibilitat i la cooperació.²

Aquesta universitat té un model educatiu dinàmic i flexible, pensat per a adaptar-se i evolucionar permanentment, d'acord amb el context històric. A més, afavoreix la independència i l'autogestió de l'estudiant en els processos d'aprenentatge a partir del treball i la comunicació permanent, i també el desenvolupament de competències digitals en la societat del coneixement.³

La UOC afavoreix la independència i l'autogestió de l'estudiant en els processos d'aprenentatge a partir del treball i la comunicació permanent

Les institucions educatives que es desenvolupen en un context d'autonomia i llibertat acadèmica, com és el cas de la Universitat Oberta de Catalunya, fan possible la formació del pensament crític i d'una ciutadania participativa, compromesa amb la pau i el respecte envers els drets humans i la democràcia.

L'establiment, per part de la Universitat Oberta de Catalunya, de mestratges i postgraus en la modalitat virtual ha permès que molts de nosaltres poguéssim cursar programes de qualitat, amb el gran avantatge de quedar-nos als nostres llocs d'origen i amb l'assessorament i l'acompanyament constants de mestres experts en les matèries respectives.

1. Museu Memòria i Tolerància: <<http://www.memoriaytolerancia.org/mision.php>>.

2. Valors consultats el 22 de gener de 2014 a la pàgina web <<http://www.uoc.edu/portal/ca/universitat/coneix/index.html>>.

3. Característiques del model educatiu de la Universitat Oberta de Catalunya consultades el 22 de gener de 2014 a la pàgina web <<http://www.uoc.edu/portal/ca/universitat/model-educatiu/caracteristiques/index.html>>.

En aquesta cerimònia es reconeix gairebé un centenar de nous titulats dels programes de formació de màster i postgrau en àrees estratègiques per al desenvolupament social. Es tracta de professionals capacitats en les seves àrees d'estudi respectives, conscients de la realitat social i sensibles als problemes de l'entorn.

Sense cap mena de dubte, el model educatiu que fonamenta cadascun dels programes de la UOC significa una gran aportació per a la formació de recursos humans i de líders capaços d'encapçalar les transformacions que les institucions de la nostra societat necessiten en aquest segle.

Per la meua banda, em considero afortunat d'haver tingut l'oportunitat de cursar el programa de màster de Societat de la informació, del qual també em graduo avui. L'experiència i els coneixements que he adquirit en aquest procés seran fonamentals per a portar a terme la meua feina en una de les universitats més importants de Mèxic, la Universitat de Guadalajara.

Com tots sabem, l'ensenyament superior en general i l'ensenyament superior a distància en particular són un recurs poderós d'inclusió i mobilitat social. És una modalitat estratègica per a fer efectiu el dret de l'ensenyament en condicions d'equitat, en la mesura que permet la participació activa d'estudiants que, d'una altra manera, difícilment hi podrien accedir.

L'ensenyament obert i a distància és una modalitat que encaixa perfectament en la societat del coneixement. Amb el suport de les tecnologies de la informació i la comunicació, afavoreix la convergència de la tecnologia entorn dels sectors estratègics de l'economia local i global: la informàtica, les comunicacions i la indústria de continguts.⁴

Igualment, el desenvolupament d'eines innovadores de comunicació massiva, com les xarxes socials i l'expansió de programes que funcionen amb programari d'accés lliure, ha permès ampliar les oportunitats d'accés a la informació per als ciutadans i els ha atorgat més independència i llibertat per a accedir-hi.

Malgrat això, en el cas particular del nostre país persisteixen grans obstacles per a democratitzar l'accés a les tecnologies de la informació. La divisòria digital continua essent un repte que cal superar per a aconseguir l'accés universal a internet i així facilitar l'accés als sistemes d'ensenyament virtual.

En aquest context, les universitats mexicanes tenen davant seu l'oportunitat d'apropiar-se les tecnologies necessàries per a oferir noves oportunitats de formació a amplis sectors de la població que tradicionalment no estan integrats en el sistema d'ensenyament superior, tal com ho fa la UOC. Cal aprofitar aquesta potencialitat per a generar una oferta educativa més flexible, menys cara, amb més qualitat i més pertinent.

També cal que treballem amb el sector governamental, les empreses i els organismes de la societat civil en la confecció de polítiques públiques perdurables que garanteixin l'equitat en l'accés a tots els nivells d'ensenyament i eliminin qualsevol forma d'exclusió educativa.

Per acabar la meua intervenció, simplement em permeto felicitar totes les persones que es graduen avui. Els desitjo èxit en totes les activitats i encàrrecs que duguin a terme en les respectives àrees de treball. Estic segur que serà així, perquè tenen una formació acadèmica d'una gran qualitat adquirida dins d'una institució d'ensenyament superior prestigiosa i atenta a les demandes professionals de la societat del coneixement.

Expresso el meu reconeixement i la meua gratitud a les autoritats de la Universitat Oberta de Catalunya, encapçalades pel doctor Josep A. Planell, rector d'aquesta institució, i també als docents i al personal administratiu per la seva disposició a compartir els seus coneixements amb els estudiants en formació.

Moltes gràcies!

4. Luis Abraham Sarment Moreno (gener-abril, 2013). «La Universidad Abierta y a Distancia: perspectivas y desafíos». *Eccos Revista Científica* (núm. 30, pàg. 221-244). Universidade Nove de Julho, São Paulo (Brasil) <<http://www.redalyc.org/pdf/715/71525769013.pdf>>.

Parlament d'Isabel Valdivieso

Representant dels estudiants

Màster universitari de Nutrició i salut

Barcelona, 15 de novembre de 2013

Sr. Rector Magnífic,

Sr. Vicerector,

Padrí de la promoció,

Professors,

Nous graduats,

Familiars i amics,

Molt bona tarda a tots.

Primer de tot voldria agrair a la UOC la confiança que m'ha donat per a parlar com a representant dels companys graduats d'aquesta promoció.

Ho confesso, sóc UOC-addicta, com alguns de vosaltres. La meua addicció va començar l'any 2001 quan em vaig matricular per a fer la llicenciatura en Documentació, que vaig acabar dos anys més tard. Posteriorment vaig fer algun que altre curs de postgrau i fa dos anys vaig començar el màster de Nutrició i salut.

He descobert que aquesta estranya addicció està induïda per la societat. Així, el 2001 eren temps de posar-se al dia en les noves tecnologies, de reciclar-se, etc. Ara ens diuen que és el moment d'inventar-se de nou. I això vaig fer fa dos anys quan vaig veure que les coses a l'empresa on estava anaven mal dades. No anava equivocada: un any després de començar el màster, un ERO em va portar de cap a l'atur.

Però jo ja era a mig camí de tornar a agafar aquell somni de quan vaig acabar la carrera de Biologia, allà pels anys 80: dedicar-me a la nutrició.

I un altre cop vaig escollir la UOC, per la seva flexibilitat, perquè et permet compaginar la vida laboral amb la familiar i l'estudiantil. Perquè aprens a aprofitar els petits instants que tens per a estudiar o contestar alguna de les preguntes de les PAC: durant els viatges en tren, mentre els nens són a la piscina o a futbol, i explicant als nens com un conte el que estàs estudiant...

Un altre cop vaig escollir la UOC, per la seva flexibilitat, perquè et permet compaginar la vida laboral amb la familiar i l'estudiantil

Els professors, consultors i tutors t'ajuden a tirar endavant i a aclarir-te els dubtes que et van sorgint. I no em vull oblidar dels companys virtuals de l'aula, que el primer curs són uns desconeguts i que al llarg del temps ja coneixes com si fossin de la família.

I què puc dir de la pròpia família, que pateixen els nostres nervis i les nostres reclusions. Quina paciència. Si us plau, donem als familiars un fort aplaudiment per a agrair-los el seu suport.

Però, ara que me n'adono, no he dit què és el que m'enganxa a la UOC. Aprenc coses noves, al meu ritme, i m'he d'esforçar buscant informació, digerint-la, analitzant-la, redactant-la després i convertint-la en coneixement. I, sobretot, el que més adrenalina em genera és l'entrega de les PAC, aquelles que acabes a les 23.55 de l'últim dia d'entrega; i entres a la UOC i triga, i triga, i t'equivoques en escriure la paraula clau... Finalment pots entrar en l'apartat d'«Avaluació continuada» i adjuntes el fitxer («He escrit correctament el nom? Sí»). Pitges l'*intro* a les 23.58..., i veus la rodoneta com va voltant i voltant... Són les 23.59 i el teu fitxer ha estat entregat.

Sí, m'agrada ser UOC-addicta malgrat totes les pegues «econòmiques» que posin. Perquè m'agrada aprendre i penso que és amb la cultura i el coneixement que podem gaudir de la nostra pròpia llibertat.

Només em queda donar les gràcies a tots aquells que ens han donat suport i ajudat a tirar endavant en els estudis, i també donar-vos l'enhorabona a tots els graduats i graduades per haver-ho aconseguit.

Moltes gràcies i endavant.

Parlament de Godelieve Van den Brandt

Representant dels estudiants

Diplomatura de Turisme

Barcelona, 16 de novembre de 2013

Sr. Rector Magnífic,

Sr. Secretari d'Universitats i Recerca
de la Generalitat de Catalunya,

Padrí de la promoció,

Membres de l'acadèmia,

Nous graduats,

Familiars i amics,

Molt bon dia a tots.

Primer de tot he d'agrair l'oportunitat i la confiança que se m'ha brindat de poder ser avui aquí amb tots vosaltres i de representar tots els companys que es graduen en aquest acte, ja que és un veritable honor per a mi parlar en nom de tots nosaltres.

Vull començar dient que, per a tots els qui som aquí, la UOC ha suposat sens dubte una gran oportunitat per a assolir més coneixements i aprofitar possiblement nous reptes professionals que tindran un impacte positiu a les nostres vides.

Encara que probablement alguns dels aquí presents heu estat els meus companys o consultors al llarg de la carrera, seguim sent en certa manera desconeguts i m'agradaria que sabéssiu una mica més de mi.

Em dic Godelieve. Vaig néixer al Congo Belga, la terra de la meva mare, i em vaig criar a Benidorm, d'on em ve aquest accent tan particular. Actualment visc a cavall entre Barcelona i Los Angeles, sóc model professional a nivell internacional des de fa 13 anys i també treballo com a actriu. A part dels estudis de Turisme que he realitzat a la UOC, actualment estic estudiant interpretació.

Tot i que ho vaig intentar a la universitat presencial, va ser impossible compaginar el meus estudis amb la meva professió. Però tenia la voluntat de continuar la meva formació, i va ser quan vaig descobrir la UOC, una universitat moderna, amb un model pedagògic avançat i únic que s'adapta al món global i al nou ritme de vida de la societat actual.

Aquest model pedagògic m'ha permès estudiar de forma individual, però he de reconèixer que mai m'he sentit sola: sempre he tingut la proximitat, malgrat la distància física, i la disposició dels consultors, tutors, serveis d'atenció i dels companys, sense els quals no hauria sigut capaç de superar moments difícils. En puc donar com a exemple el que vaig viure al darrer festival de Canes, al qual vaig assistir com a imatge d'una coneguda marca de joieria. Aquell dia havia de lliurar la meva part d'una PAC de Pràcticum II, que com molts sabeu era un treball en equip. L'únic moment que tenia per a acabar-lo era durant la sessió de maquillatge. Vaig patir un bloqueig, per la situació, i vaig tindre la sort de poder fer un Skype amb la Laia Mondria, una companya de Barcelona que em va ajudar a acabar la meva part amb èxit.

La flexibilitat de la UOC m'ha permès examinar-me en nombroses ciutats del món, sense haver de renunciar als meus compromisos professionals

També vull comentar que la flexibilitat de la UOC i del seu sistema m'ha permès examinar-me en nombroses ciutats del món, una vegada més, sense haver de renunciar als meus compromisos professionals. Fins i tot com a anècdota diré que m'he convertit en una experta «guia internacional de biblioteques»: des de Nova York fins a París, passant per Londres, Miami o Los Angeles, moltes han estat les biblioteques en les quals vaig aprofitar les estones que tenia entre càsting i càsting per a estudiar o fer alguna PAC. En totes elles la UOC era un punt de referència i, en certa manera, em feia sentir prop de casa. Un cop més la UOC era allà on jo tingués connexió a internet.

Paral·lelament, gràcies al fet que he estudiat a la UOC no només he adquirit els coneixements específics dels meus estudis de Turisme, sinó que també he après a utilitzar les eines informàtiques i de comunicació bàsiques

del món global en què vivim i que avui formen i donen suport a altres facetes i necessitats de la meua vida quotidiana i professional. També m'ha ajudat a planificar i estructurar la meua vida d'una manera més ordenada i eficient per tal d'assolir els reptes que em proposava d'una forma altament productiva.

De la mateixa manera, assignatures com el Pràcticum I i el Pràcticum II han estat la porta a l'exploració i els fonaments d'un dels meus projectes futurs. Un projecte relacionat amb el turisme humanitari i sostenible en països en vies de desenvolupament com per exemple el meu país d'origen, el Congo. En aquest cas, l'ús de les TIC, la planificació i el treball en equip tal com l'he viscut com a estudiant de la UOC permeten la viabilitat del projecte.

En fi, és molt difícil sintetitzar tot el que he après i totes les experiències i anècdotes d'aquest any, però el que vull destacar d'aquest recorregut de tots nosaltres és que ha sigut un camí definit marcat per la perseverança, la constància i la dedicació. Un camí que vàrem escollir per a transformar la nostra realitat i no caure en el conformisme, dedicant-hi el nostre temps lliure, les hores de son i segurament el temps de dedicació als nostres familiars i amics, sense descuidar les nostres responsabilitats familiars o professionals.

És per això que avui és un dia en què per fi podem lloar amb certitud el nostre mèrit.

Comparteixo amb tots vosaltres la importància que representa el dia d'avui i els sentiments que experimenteu: d'orgull, d'il·lusió, de satisfacció i d'esperança en el futur que se'ns obre a tots nosaltres.

Vull tornar a agrair en nom de tots a la UOC la seva organització, dedicació i compromís, i reconèixer el mèrit d'aquest brillant model, ja que aquest camí que hem recorregut hauria sigut impossible sense el suport i la guia d'un equip extraordinari de docents, tutors i gestors lliurats per a escurçar distàncies físiques que ens podien separar i implicats amb tots nosaltres, prenent molta cura pel seu treball.

Gràcies a tots ells avui som millors i estem preparats per a afrontar nous reptes i assumir més responsabilitats en el nostre futur.

Moltes gràcies de tot cor!

L'enhorabona a tots, i felicitats!

Parlament de Georgina Maresma Olivella

Representant dels estudiants

Llicenciatura de Dret

Barcelona, 16 de novembre de 2013

Sr. Rector Magnífic,

Sr. Secretari d'Universitats i Recerca
de la Generalitat de Catalunya,

Padrí de la promoció,

Membres de l'acadèmia,

Companys i companyes,

Bon dia a tothom. Egunon.

D'una banda, vull felicitar a tots i totes els que recentment ens hem llicenciat i graduat, fent-ho extensiu a la resta de companys i companyes dels altres actes de Barcelona, Madrid i Manacor. A tots, l'enhorabona i moltes felicitats.

D'altra banda, vull agrair les paraules del padrí de la promoció, que ens ha honorat amb la seva presència i ens ha adreçat un discurs de felicitació i de coratge perquè continuem assumint noves fites i nous reptes en el desenvolupament conjunt de la societat. També als cantaires de la Coral de la UOC per l'excel·lent interpretació musical que ens han ofert i que clouran amb el *Gaudeamus igitur*.

Fa uns dies vaig rebre un missatge electrònic del Gabinet de Rectorat i Relacions Institucionals de la Universitat en què se'm comunicava que havia estat escollida, entre les diferents propostes presentades al comitè d'organització, com a representant dels estudiants d'aquest acte. Especialment voldria agrair a la Dra. Ana María Delgado García, directora del programa de Dret, que m'hi proposés, així com a la resta dels membres. A més, també voldria felicitar les altres graduades escollides.

La meua reacció va ser, d'una banda, de sorpresa i d'una immensa alegria i il·lusió, ja que això suposava no només haver aconseguit el meu repte, que era arribar fins al final i llicenciar-me, sinó, d'altra banda, anar més enllà amb un nou repte, que és ser la veu dels estudiants i ser capaç de ser-ho. Quina responsabilitat!

Superada aquesta primera fase d'eufòria, comencen a plantejar-se les pors i dificultats de com encarar un discurs que arribi a tothom, ja que no només has de fer un discurs davant dels llicenciats i graduats en Dret de la teva promoció, sinó també davant de companys i companyes llicenciats i graduats de programes d'estudi molts diferents: Dret, Ciències Polítiques, Criminologia, Enginyeria Tècnica d'Informàtica de Sistemes, de Gestió, d'Informàtica, de Telecomunicació —especialitat de Telemàtica—, Multimèdia, Psicologia, Educació Social, Psicopedagogia, Humanitats, Filologia Catalana i Estudis de l'Àsia Oriental. Per la qual cosa arribes a la conclusió «que això es complica, i molt», però el que tens clar és que s'ha de centrar en la teva experiència a la UOC i has de ser tu mateixa, tot i que procurant cercar elements comuns.

Per tant, per a trencar el gel començaré amb un treball que va recitar en un discurs Salvador Dalí, com si fos un poema excel·lent: «Una polla xica, pica, pellarica, camatorta i becarica, va tenir sis polls xics, pics, pellarics, camatorts i becarics. Si la polla no hagués sigut xica, pica, pellarica, camatorta i becarica, els sis polls no haguesin sigut xics, pics, pellarics, camatorts i becarics». Vaig bé? Doncs som-hi!

Per a explicar la meua experiència, m'haig de remuntar a quan jo era una mica més jove que ara, i estudiava i practicava l'esport del tennis. Un duet difícil de compaginar, fins a l'extrem que per tal que l'escola em deixés anar a una competició em va fer la següent proposta: «Si t'entrenes i competeixes amb l'equip de natació, et deixarem». Aquesta dualitat, estudis i tennis, va continuar a BUP, COU i selectivitat amb força dificultats. Com han canviat les coses per als esportistes d'alt nivell!

Truncada l'etapa com a esportista per una lesió, s'inicia una nova etapa en què compagino la feina i els estudis de forma presencial, una cosa encara més complicada. Però ho vaig aconseguir; això sí, no crec que sigui un exemple: no vaig assistir mai a les classes. Anava als exàmens de juny i setembre. Així em vaig diplomar com a graduada social i posteriorment vaig fer un màster de Relacions laborals. Com que en aquella època treballava fins a les cinc i a partir de les sis feia classes de tennis, la qüestió era que plugués de tant en tant per tal que pogués anar a classe i recollir els apunts.

Quan estava acabant els estudis vaig llegir a la premsa que hi havia una universitat catalana, que es deia Universitat Oberta de Catalunya, en la qual es podia estudiar a distància i en català. Doncs hi vaig anar de cap, no m'ho vaig pensar dues vegades. Volia continuar ampliant els meus coneixements i ara podria seguir els estudis molt millor. D'aquesta manera, em vaig matricular en Dret i més tard vaig simultaniejar els estudis amb el màster oficial de Prevenció de riscos laborals, fins aconseguir arribar al final de menys a més. Com una cursa de llarga distància.

La UOC ens ha canviat radicalment la forma d'estudiar i d'acreditat els nostres coneixements

La UOC ens ha canviat radicalment la forma d'estudiar i d'acreditat els nostres coneixements. D'una banda, el medi és l'entorn virtual, acompanyats durant tot el procés d'una tutorització i una consultoria personalitzades, sobre la base de cinc principis: accessibilitat, flexibilitat, col·laboració, qualitat i excel·lència. D'altra banda, el gran canvi, segons el meu parer, ha estat el sistema d'acreditació: l'avaluació continuada i l'opció d'examen amb diferents tipologies i combinacions —prova de validació, prova de síntesi, prova final, examen final—, acompanyat de notes no numèriques, com és el sistema de lletres A, B, C... —bé, els de les llicenciatures!—. Que complicat! Però... no trobeu que hi manca alguna cosa que ens ha marcat? Necessito la vostra col·laboració! En singular, tres lletres/sigles; en plural, quatre: la PAC o les PACS. Gràcies, aquesta vegada no ho ha dit el que fa el discurs.

A mesura que avançàvem en els estudis començàvem a sentir parlar de la Declaració de Bolonya i de l'espai europeu d'ensenyament superior (EEES). Una reforma del sistema universitari europeu que estructura els ensenyaments universitaris en dos nivells (grau i postgrau) i tres cicles (grau, màster i doctorat). I això acompanyat de l'extinció d'un pla d'estudis. Ara bé, encara hi haurà una darrera oportunitat de superació: la «docència alternativa» i el «dret a examen». Quin embolic! A més, específicament en el cas de dret, es va aprovar la Llei 34/2006, d'accés a les professions d'advocat i procurador, modificada posteriorment, que limita l'accés a la professió: d'una banda, amb la realització d'un màster específic d'advocacia, com a conseqüència de la reforma del sistema universitari, i, d'altra banda, amb un examen estatal per a poder exercir, amb algunes excepcions.

Quin cataclisme per als que estem cursant les llicenciatures! Ens hem d'adaptar al grau? Quin termini tenim per a fer-ho? Els de grau, podem tornar a la llicenciatura? Quin pànic escènic quan comences a veure que al calendari d'extinció comença a aparèixer *docència alternativa* i *dret a examen*. Podré acabar abans que s'exhaureixi el calendari d'extinció? Hauré de fer el màster d'advocacia? I l'examen estatal per a poder exercir? Preguntes i més preguntes. Sortosament, nosaltres ja hem resolt aquestes preguntes positivament.

També voldria explicar-vos quelcom que és possible que hagueu viscut de manera molt semblant. L'última prova o examen d'avaluació i la publicació de les qualificacions finals, «les notes».

Pel que fa a l'última prova, en el meu cas va ser una prova de validació, la darrera del dia, el dimecres 26 de juny a Bellaterra, a l'aula P-15 i de 12 a 13 hores, i em penso que la recordaré durant força temps. Us imagineu quina assignatura és? Aquella assignatura transversal per als graduats i llicenciats que t'aconsellen que no deixis per al final. Mai havia passat tants nervis. Ni havia llegit tantes vegades l'enunciat de la pregunta. El moment culminant és quan la responsable de l'aula ens indica que ja ha finalitzat el temps i que has de lliurar-la. Lliures la prova, et demanen el DNI, marquen amb una creueta la conformitat que t'has presentat i introdueixen la prova en el sobre corresponent; posteriorment demanes el certificat d'acreditació d'assistència a proves i surts de l'aula. Aquell moment és quan... et deixes anar i penses: «Ara sí que ja no puc fer res més! Això s'ha acabat! El que només puc fer és... esperar la publicació de les notes! Que tingui molta sort!». I a esperar!

Pel que fa a la publicació de les notes, aquest darrer semestre ha estat la vegada que més he desitjat que es publiquessin. Aquell moment en què un dels companys —sempre n'hi ha un— comunica que ja s'han començat a publicar les notes, sempre d'altres estudis, i segueixes el ritual: en primer lloc, mires les estadístiques —«llàstima, encara no estan penjades»—, i després vas consultant les notes finals fins que es publiquen. Tens tanta por que vas baixant amb el ratolí el cursor a poc a poc. Una assignatura, dues, tres, i la quarta, que no t'atreveixes a mirar, fins que et llances i, sorpresa: ja està, ja s'ha acabat. Ara sí, ara ja puc dir que sóc llicenciada. Un veritable esclat d'alegria. Coincidim?

Em sembla que compartireu amb mi que, tot i que vosaltres hagueu arribat a la UOC per una via diferent, això no és gens fàcil, has de compaginar feina, estudis i vida personal. Suposa un gran esforç, sacrifici, constància, disciplina i renúncia, valors molt propis del món de l'esport que personalment sempre m'han acompanyat.

Penso que també compartireu amb mi que cap de nosaltres no hauria aconseguit aquest èxit personal sense el suport i la col·laboració de tot un equip. Aquest, avui, està representat simbòlicament per tots els nostres fami-

liars, amics, companys i consultors que han pogut assistir a l'acte i que ens han acompanyat. Tot i que no hi són tots! Tots i totes, de maneres molt diferents, ens han donat suport, ens han aconsellat i ens han deixat empremta.

Cap de nosaltres no hauria aconseguit aquest èxit personal sense el suport i la col·laboració de tot un equip

Personalment, voldria esmentar dues persones molt importants per a mi, «les més importants»: el meu pare, que allà on sigui hauria estat molt orgullós de poder assistir a un dia tan especial com aquest, i el Roger, la meva parella, que ha estat la meua guia per a superar tots els obstacles i arribar fins al final.

Sense oblidar-me de la Georgina (la meua mare), el Pipo, la Mireia, la Margarida, l'Eulàlia, el Jaume — que ja és entre nosaltres —, la Roser, la Marta i el Llu; els companys virtuals de Dret, alguns dels quals he conegut físicament avui després d'uns quants semestres, i entre els companys, la Brigitte, el Joan Vicenç, el Casimir i l'Antonia; els amics com l'Emili, que ja no és entre nosaltres, i el grup de la Pepita, la Montse, l'Esther, el Javier, la Nati, la Cristina, la Mercè, l'Anna, l'Antònia, la Mònica, el Carles, l'Ignasi, l'Albert, la Teresa, la Gemma, l'Àngel, la Roser, els Francescs, la Chufa, l'Iñaki, el Josep, l'Esteve, etc.; els consultors que represento per la peculiaritat de les assignatures dels «Pràcticums», amb el Gabriel González Hernández, l'Anna Rovira Cairó i el Joan Maria Pinyol Fort, que han anat més enllà de l'aspecte estrictament curricular oferint-nos als estudiants dels pràcticums la possibilitat d'assistir a diversos judicis a la Ciutat de la Justícia i a l'Audiència Provincial de Barcelona, així com estudiar-los i comentar-los amb la participació de la jutgessa i d'un magistrat, i això és d'agrair i per tenir-ho en compte; a més dels bons consells professionals. I, finalment, les meves nebodes, la Mireia, l'Alba, l'Aina, la Clara, i si em permeteu una llicència fora de protocol: Clara, Aina, Alba, li enviem un petonet de bona sort a la Mireia, que no ha pogut venir perquè està participant «ara» en una competició de gimnàstica rítmica?

Per tant, companys i companyes, us demano una altra vegada la vostra col·laboració per agrair públicament el suport que hem rebut amb un fort aplaudiment, que és només per al nostre equip.

Finalment, els que ens hem llicenciat o graduat hem arribat al final del viatge que vàrem emprendre. «Voler és poder». Per a uns suposarà una aturada definitiva en l'àmbit acadèmic; per a altres, iniciar nous estudis; d'altres faran un postgrau, o un màster o el doctorat. En el meu cas, a més d'exercir, m'estic començant a plantejar fer el doctorat dins l'àmbit del dret esportiu i m'agradaria poder-ho fer en aquesta universitat. Qui ho sap!

Ara bé, el que ningú no ens podrà treure és l'experiència viscuda, si més no en el meu cas molt positiva, on he adquirit no només coneixements, habilitats i pròpiament experiència, sinó també aptituds. Una manera de ser, però el que tots tenim en comú és que, en haver-nos llicenciat i graduat, tenim una oportunitat més en un món molt competitiu, complex i convuls, i, per tant, encara que això no sigui una garantia ho hem d'aprofitar i cercar nous reptes. I, com ha dit el padrí de la promoció, el viatge a Ítaca no ha fet més que començar.

M'agradaria que aquest discurs us l'hagueu pogut fer vostre i que considereu que he estat una digna representant dels estudiants d'aquest acte de graduació.

A tots i totes us desitjo molta sort i espero que ens puguem retrobar en el món Alumni, en l'àmbit acadèmic o professional.

L'enhonorabona i moltes gràcies. Eskerrik asko.

Parlament de Clara Gonzalo

Representant dels estudiants

Llicenciatura de Psicologia

Madrid, 30 de novembre de 2013

Sr. Rector Magnífic,
Padrí de la promoció,
Membres de l'acadèmia,
Companys i companyes,

Bon dia a tots.

Especialment voldria agrair la seva presència en aquest dia tan important per a nosaltres al Rector Magnífic, al Vicerector, al padrí de la graduació, a tots els membres de l'acadèmia i, per descomptat, a tots els que avui celebren la seva graduació i als acompanyants.

Vull donar l'enhorabona als nous llicenciats, graduats i postgraduats que van començar en aquesta universitat perseguint un projecte, una meta, que de vegades s'ha convertit en un repte molt difícil i que al final hem pogut assolir, la qual cosa per a molts no solament era un aprenentatge més, sinó també un somni.

Estudiar a distància requereix voluntat, sacrifici, i moltes vegades un se sent sol com un corredor de fons, però la universitat en línia també ofereix flexibilitat i comoditat en els horaris, poder compatibilitzar la vida laboral, familiar i social (encara que aquesta es veu reduïda) amb l'estudiantil; et permet relacionar-te i treballar amb persones de molt diversos punts de la geografia, fins i tot de l'altra banda de l'oceà, i per a mi ha suposat, a més, eliminar les barreres arquitectòniques i psicològiques que, a priori, em podria trobar a la universitat presencial.

Per sobre del virtual, la UOC té un costat molt humà. Us vull explicar una història d'amistat que va néixer gràcies a una PAC. Malgrat que no hi ha cafeteria, ni lloc on fer unes partides de mus, el campus virtual també és un lloc propici per a conèixer la gent, compartir inquietuds i, sobretot, ajudar-se els uns als altres. En una de les assignatures vaig tenir el plaer de coincidir amb una noia que em va triar per a formar grup de treball. A partir d'aquí no solament hem estat companyes, sinó que encara que ens separen molts quilòmetres —ella viu a la província de Màlaga— hem forjat una amistat molt bonica i intentem veure'ns tant com podem. De fet és aquí avui, compartint amb mi aquest moment tan emocionant, igual com jo espero poder acompanyar-la quan ella es gradui.

Per sobre del virtual, la UOC té un costat molt humà

Com que m'han aconsellat ser breu, continuo amb el capítol d'agraïments. Donar les gràcies, en aquesta ocasió, se'm fa poca cosa, perquè l'ajuda i la comprensió que hem rebut dels nostres familiars, amics, parelles, professors, tutors, companys de classe i altres persones que durant aquest camí ens han acompanyat, ha estat immensa: les nostres presses per lliurar les PAC, els nostres desvetllaments, les nostres angoixes quan no podíem entrar al campus el dia del lliurament, els dies d'exàmens, el temps que hem restat a altres obligacions per a complir amb aquesta, les preguntes per als treballs i fins i tot haver estat conillots d'índies per a alguns experiments psicològics (en el meu cas), i també, per descomptat, per haver viscut cada suspens i cada aprovat al nostre costat, donant-nos ànims per a no desistir en la nostra obstinació.

Ara, ja com a professionals, hem d'enfrontar-nos amb una realitat que no és gens fàcil, una actualitat plena de controvèrsies, canvis, pocs recursos; una conjuntura social i econòmica que necessita emprenedors i aires nous que ajudin a progressar. És el nostre deure ser agents de canvi, mirar el futur com una oportunitat i no desestimar cap idea, per molt impossible que sembli, ja que hi pot residir l'èxit.

I per a concloure, si m'ho permeteu, voldria fer l'ullet a la Psicologia aprofitant una citació de William James: «El major descobriment de la meva generació és que els éssers humans poden alterar les seves vides modificant les seves actituds mentals». Per això, hem de ser conscients que el canvi comença en nosaltres. Voler aprendre és un excel·lent començament: us convido a viure en un estat permanent d'aprenentatge, aquesta és una bona actitud.

Moltes gràcies i l'enhorabona!

Parlament de l'Excm. Sr. Antoni Pastor

Representant dels estudiants

Alcalde de Manacor

Manacor, 14 de desembre de 2013

Sr. Rector Magnífic de la Universitat de les Illes Balears,
Sr. Rector Magnífic de la Universitat Oberta de Catalunya,
Digníssimes autoritats,
Graduats i familiars,
Directors d'Estudis i de Programes,
Professors, professionals de gestió,
Consell d'Alumni,
Senyores i senyors,

S'acte d'avui, dit com a alcalde de Manacor, no és un acte qualsevol. Per a nosaltres, com a poble, com a ciutat de Manacor, per tenir avui es rector de sa Universitat de ses Illes Balears i es de sa Universitat Oberta de Catalunya, com us podeu imaginar és un dia molt especial. Però també és un dia molt especial per reunir molta gent de molts de pobles de Mallorca, que han vingut avui a un acte de graduació i també per a aquells de qui he conegut ses cares, que són de sa nostra ciutat. Benvinguts a sa ciutat d'Antoni Maria Alcover; benvinguts a sa ciutat de Rafael Nadal; benvinguts a sa ciutat d'Ars Antiqua. Per tant, moltes gràcies per ser aquí avui.

Jo només vull dir unes paraules o dedicar unes paraules d'agraïment a totes ses persones que han volgut organitzar aquest acte d'avui a sa ciutat de Manacor; donar ses gràcies a sa Universitat Oberta de Catalunya per donar s'oportunitat a tanta de gent d'aquesta comunitat, que, com han dit ses persones que m'han precedit en es seus discursos, han tingut s'oportunitat de cursar estudis i compaginar el que seria laboral i familiar amb es seus estudis universitaris. I me puc imaginar sa satisfacció que teniu avui ses persones que vos heu graduat. M'ho puc imaginar perquè jo som també d'aquells que van a buscar *arxiu* i *envia*, i sa satisfacció que te dóna al vespre devers les dotze menys quart des darrer dia, quan pitges es botonet i et fa saber que això s'ha enviat i comproves que diu «fa tant que s'ha enviat», una satisfacció tan immensa que me puc imaginar sa satisfacció que teniu vosaltres avui aquí.

A jo només me queda desitjar-vos molta sort en sa nova etapa de sa vostra vida, i també expressar un agraiement a aquelles persones de qui no se veu mai sa cara, que són es professors i professores, que també estan pendents de nosaltres i constantment els fem preguntes i els posem coses perquè mos responguin, no? Però també m'agradaria, ja que avui és un acte educatiu i és un acte d'educació, dir també unes paraules d'agraïment a tots es professors i professores d'aquesta comunitat de ses illes Balears i as directors i directores a qui ha tocat viure es major conflicte educatiu que ha tingut mai aquesta comunitat. Per sa seva feina, per sa seva dedicació i pes seu esforç me toca donar ses gràcies a tots i totes.

Per tant, moltes gràcies, enhorabona i benvinguts a Manacor.

Parlament de Miquel Martorell Vicens

Secretari del Consell d'Estudiants de la UOC

Diplomat en Ciències Empresarials

Manacor, 14 de desembre de 2013

Bon dia, / Buenos días,

Srs. Rectors Magnífics,

Excm. Sr. Batlle,

Membres de l'acadèmia i responsables de la UOC,

Graduats,

Familiars, amics i amigues,

Avui és un dia molt especial per a nosaltres i per a tots els que ens acompanyau en aquesta festa.

En primer lloc, voldria donar-vos la més sincera enhorabona per haver aconseguit una nova fita en la vostra vida acadèmica. I des de Manacor, enviar un cordial record a tots els graduats de la nostra universitat que han celebrat aquests dies la seva graduació a Madrid i a Barcelona.

També vull agrair les paraules de benvinguda del rector Planell i les del rector Huguet (padrí de la promoció), que sens dubte ens encoratgen a seguir amb els nostres projectes i amb la nostra formació.

Voldria dirigir-vos unes paraules, com a representant de la promoció, amb l'agraïment d'haver estat escollit per a fer-ho.

Avui, en aquest teatre, celebrem amb satisfacció haver finalitzat una etapa important de la nostra vida: uns estudis universitaris de diplomatura, llicenciatura, grau o postgrau; amb el convenciment que gràcies al model a distància de la UOC i molt d'esforç, hem pogut aconseguir-ho.

La virtualitat, que ens ajuda a poder compaginar la nostra vida familiar, laboral i personal, avui s'ha romput i a la fi podem posar cara a alguna de les moltes persones que ens connectam al Campus Virtual des de Balears per a estudiar i participar de la comunitat universitària.

Fa uns anys vaig tenir el primer contacte amb la UOC i el seu model educatiu a través de la mateixa Universitat de les Illes Balears, el rector de la qual ens acompanya. Tot vingué per un postgrau en línia de Gestió cultural que vaig cursar, i que actualment ha esdevingut un màster interuniversitari entre ambdues institucions i la Universitat de Girona.

En el 2010, amb aquella primera experiència amb l'aprenentatge en línia vaig recuperar el meu interès per la UOC, i vaig decidir reprendre els meus estudis d'empresa amb l'objectiu de millorar el meu perfil professional dins el camp de les arts escèniques. Recordo que me sorprenia molt que en pràcticament un mes i mig tingués expedient obert, el reconeixement d'estudis previs i comencés de nou la meva vida universitària. Això sí, amb maduresa i una mica més de responsabilitat en comparació de la de quan vaig acabar COU.

La maduresa i la responsabilitat penso que són trets que ens caracteritzen a tots els homes i dones que avui celebrem la nostra graduació, ja que sense aquest autocontrol es faria molt difícil seguir l'avaluació continuada que tant ens ajuda a superar els estudis, o poder aprendre dia a dia amb el seguiment dels mòduls, PAC, debats o feines en xarxa.

Atès el ventall d'edats i perfils dels estudiants de la UOC, un pensa quines són les motivacions primordials per a enganxar-se a estudiar d'adult, quan tothom espera que la fase d'aprenentatge estigui superada i acabada.

Idò, companys, crec que la motivació o la característica que millor ens defineix d'una manera divertida i positiva és la paraula *curiositat*. Tots nosaltres tenim curiositat i volem superar-nos, aprendre i estar connectats amb el món que ens envolta. Per això varem prendre la decisió d'estudiar una nova carrera, continuar uns estudis apartats (com era el meu cas) o actualitzar la nostra formació amb un postgrau o un màster universitari. Tot per a millorar el nostre perfil professional o per pur gaudi.

Els coneixements que hem incorporat al nostre bagatge acadèmic i personal no són tan sols els propis dels nostres estudis. Hem adquirit competències relacionades amb les noves tecnologies, la globalització o el treball en xarxa, tan necessàries per al nou segle que hem encetat.

Aquest còctel de curiositat, coneixements i competències transversals, que recolza en el model educatiu de qualitat de la UOC i de tot el seu equip humà (que he pogut conèixer com a membre del Consell d'Estudiants), fan que la nostra titulació sigui reconeguda com una formació de prestigi en molts d'àmbits. Especialment el laboral, que en l'actual situació econòmica no sols demana personal preparat en la seva matèria, sinó també persones que siguin capaces d'interconnectar i d'adaptar-se a la globalitat i les seves condicions canviant des d'un punt de vista responsable i solidari. Sense ser pretensions, considero que tots els aquí presents tenim una mica de cada component.

Idò crec que tota aquesta experiència a la UOC ens servirà de ben segur a tots i a totes per a enfrontar-nos amb aquesta nova realitat, amb reptes personals, laborals o acadèmics.

Per a acabar, no voldria deixar de banda aquelles persones que ens envolten i que han sabut donar-nos el seu afecte, suport i ajuda. Gràcies a tots ells.

Avui comença una nova etapa i vos convido a mantenir la connectivitat mitjançant UOC Alumni, o fixant-vos un nou repte acadèmic o personal. Sigui el que sigui, viviu-lo apassionadament. Salut, força i molta sort.

L'enhorabona i molts d'anys!

Parlament d'Alberto Raigosa

Representant de la promoció 2012

Ciutat de Mèxic, 24 de gener de 2014

Sr. Rector Magnífic de la Universitat Oberta de Catalunya,

Benvolgudes autoritats de la Universitat,

Estimats companys,

Senyores i senyors,

L'important va ser pensar que podríem acabar una nova etapa dels nostres estudis, la qual cosa, per endavant, representava un gran repte, ja que la feina, la família i els amics ens demanaven molt de temps i esforç.

Però ens hi vam decidir i som aquí, acabant un cicle important de les nostres vides, en què veiem reflectits tots els esforços que hem fet en l'obtenció d'un títol acadèmic. Aquest títol ha significat una gran oportunitat d'actualitzar-nos i d'aprendre nous coneixements i tècniques, que apliquem en la feina amb molt bons resultats.

Queden enrere hores d'insomni, de sacrificis i de presses, però al final ens adonem que va valer la pena; ara som millors com a persones i com a professionals, amb més competències que ens ajudaran en el món laboral i personal.

Quan vaig saber la possibilitat d'estudiar a distància d'una manera autodirigida i d'enfrontar-me a una novetat, això realment em va espantar. La nostra cultura i els nostres costums no ens han preparat per a això. Normalment sempre demanem la presència d'un professor que ens dirigeixi i una aula on es puguin escoltar i comentar les coses amb els companys. Ara, però, calia fer-ho d'una manera diferent: no hi havia cap professor al capdavant, ni aules, ni un horari; simplement tenia materials de lectura, una tasca per fer i un tutor que em donava suport des de lluny. Ah, i això sí, una data límit implacable per al lliurament de les tasques.

No hi ha dubte que era un entorn nou i diferent; per això vaig haver de crear nous hàbits, organitzar més bé la gestió del temps i no desatendre la família, perquè la feina, els viatges i les pressions continuaven, no s'aturaven.

I finalment vam començar a assaborir el dolç plaer del coneixement, que ens actualitza i ens fa millors. Mitjançant les tasques, vam aprendre a aplicar-lo en la nostra feina quotidiana, a recordar la redacció de treballs, a polir els lliuraments, a esforçar-nos i a trobar en això l'acompliment del repte que representava l'estudi; en altres paraules, vam començar a viure noves experiències.

Després del meu mestratge a la UOC no sóc el mateix. El creixement personal i laboral que vaig experimentar durant dos anys en enfrontar-me a l'actualització de nous models, alguns dels quals poc desenvolupats a Mèxic, em dona un valor afegit i, definitivament, un avantatge competitiu que he vist reflectit en la meua activitat amb resultats excel·lents.

Vaig fer molt bé de decidir canviar i enfrontar-me a un nou model d'aprenentatge. Considero molt valuós el retorn de la inversió de temps i diners. Va valer la pena, però la cosa millor és que vaig poder vèncer-me a mi mateix i aconseguir una organització personal efectiva.

Dono les gràcies, en nom dels meus companys d'estudis, als professors que ens van guiar des de la distància i ens van fer el retorn dels treballs; amb ells vam aprendre i vam créixer tot i que no els vam veure mai personalment.

No hauria estat possible acabar aquests estudis sense el suport que vam rebre de la seu de la UOC a Llatinoamèrica

No hauria estat possible acabar aquests estudis sense el suport que vam rebre de la seu de la UOC a Llatinoamèrica: hi vam trobar la resposta immediata a situacions de caràcter administratiu i a la gestió dels assumptes particulars. Rebeu el meu agraïment més profund per les atencions i el bon servei que em va oferir.

Ara em sento orgullós de ser exalumne d'una universitat que dia rere dia creix i es consolida a Llatinoamèrica com la millor opció per a l'ensenyament a distància, amb un impacte més gran en l'entorn gràcies als titulats. No hi ha dubte que té un futur prometedor, tenint en compte el model d'ensenyament que ofereix, que té avantatges importants enfront de les universitats a distància locals.

Finalment, voldria donar les gràcies a la meva muller, Ceci, i a la meva família, que em van ajudar no solament tenint paciència amb el temps que dedicava al mestratge, sinó compartint amb mi els coneixements i les tasques, recorrent amb mi, junts, el camí de la millora contínua de les meves capacitats personals.

Els que som presents en aquesta sala vam apostar per creure que l'estudi i els nous coneixements ens farien més bones persones i més bons professionals, i estic segur que hem guanyat l'aposta. En cada lectura que hem fet, en cada tasca que hem lliurat, en cada fòrum en què hem participat, hi ha una part important del nostre creixement.

Estic convençut que gràcies al pas per la UOC ja no som els mateixos. Gràcies als que heu fet possible que vençéssim aquest gran repte.

Parlament de Ricardo Estrada Noria

Representant de la promoció 2013

Ciutat de Mèxic, 24 de gener de 2014

Sr. Rector Magnífic de la Universitat Oberta de Catalunya,

Benvolgudes autoritats de la Universitat,

Estimats companys,

Senyores i senyors,

Bona nit a tots i a la taula d'honor.

Agraeixo la immensa oportunitat que m'oferiu com a representant de la promoció 2013 de pronunciar unes paraules en aquest acte tan important.

Avui celebrem la fi d'una etapa important i especial de la nostra vida. Els qui hem assolit aquesta fita no podem deixar de retre un just homenatge als mestres extraordinaris que, amb el seu acompanyament, el seu suport i la seva generositat, han guiat la nostra recerca durant aquests anys, la qual cosa ha permès que avui siguem aquí.

Tenim present en la memòria el dia que vam ingressar en aquesta casa d'estudis, que ens va obrir les portes de bat a bat. I, plens d'emocions, de curiositat i d'una profunda set de coneixement, avui culminem els estudis.

Finalment, entrem en aquest auditori i ens asseiem compartint el lloc amb persones que potser no coneixem, però tots coincidim en el fet de sentir l'orgull de pertànyer a aquesta gran universitat. Vull donar les gràcies al seu equip, perquè ens va oferir ajuda, a cadascun dels integrants de la seu de Llatinoamèrica, per a resoldre dubtes, inquietuds o situacions complexes en el moment oportú.

Vull expressar un agraïment especial. Hem fet grans esforços per compartir aquest moment d'alegria amb els nostres éssers estimats i els nostres amics, però això no hauria estat possible sense la companyia —silenciosa, càlida, servicial i atenta— de les nostres famílies, pares, esposes i fills, que moltes vegades han renunciat als seus projectes personals a favor dels nostres propis ideals. Dono les gràcies a tots per haver-nos ofert el més sagrat que tenien per a donar-nos: el temps i l'amor necessaris perquè poguéssim portar a terme els nostres somnis, pensant sempre en el nostre futur i oferint-nos el seu suport incondicional, la qual cosa ens ha permès arribar a la meta.

Així, doncs, avui senzillament aconseguim l'anhel esperat, però el més important és que hem fet un pas més per allunyar-nos d'aquest mal terrible que és la ignorància i per ser presents en aquesta cerca d'una font inesgotable de coneixement.

Per acabar, m'agradaria dir a tots els alumnes que avui sou aquí que, com que sabem que són temps de grans transformacions en qualsevol de les nostres especialitats, us convido que mantinguem sempre aquesta avidesa de coneixement permanent i que tinguem present que, com va dir Hemingway, «el secret de la saviesa, del poder i del coneixement és la humilitat».

A tots els que sou aquí, moltes gràcies.

Paraules de cloenda del Mgfc. Sr. Josep A. Planell

Rector de la Universitat Oberta de Catalunya

Moltes gràcies als qui m'heu precedit en l'ús de la paraula.

Sense aquestes aportacions, sense aquestes veus, aquest acte no hauria tingut sentit. Perquè vivim en xarxa i perquè construïm la realitat a moltes mans. La vida universitària n'és un exemple. La vida professional, i la personal, també. I en un acte com el d'avui, que enllaça aquests tres mons, no podia ser d'una altra manera.

Vull agrair als estudiants i a les seves famílies la confiança que un bon dia van decidir dipositar en la UOC. Sense vosaltres, la família —la primera xarxa social que tots coneixem a la vida—, el procés de creixement, i també el professional i l'acadèmic, quedarien sens dubte incomplets.

La comunitat de la UOC culmina, amb aquest acte, un any més allò que d'arrel la justifica: la formació de professionals preparats per a seguir sumant, per a fer possible l'avenç d'una societat que també creix connectada. Com diuen els anglosaxons, *We're all in this together*. En això, hi anem tots junts. I com també diuen els seguidors d'un equip anglès, *You'll never walk alone*. Mai no caminareu sols, perquè tindreu una gran xarxa de nodes, de connexions. El conjunt de graduats i graduades de la UOC: 46.281, presents a més de 60 països de tot el món!

M'agradaria, en un dia com el d'avui, recordar les paraules d'un dels meus mestres, el pedagog Pere Ribera. Deia: «La vida és una mescla inextricable d'atzar, destí i caràcter, on el caràcter entès com a voluntat hi té un paper principal». És ben cert que el destí, l'herència genètica o l'entorn econòmic propi són factors determinants. També l'atzar, els fets imprevistos que en qüestió de segons poden arribar a canviar la vida de les persones, té també un paper protagonista. Però al final, el caràcter, la voluntat, la determinació són els factors que acaben definint el que serà la nostra vida. La gran tasca de l'educació i la formació consisteix a estimular el caràcter de la persona per tal que aquesta pugui expressar el millor de si mateixa. Perquè cada persona assoleixi el millor de les seves capacitats. Perquè això passi és necessari que la institució educativa ho faciliti i l'estudiant ho vulgui. Aquesta voluntat de millorar és el que us defineix com a *e-learners* de la UOC.

Amb una prosa ben diferent, Ortega y Gasset deia en el seu llibre *Misión de la Universidad* de 1930: «Nuestra vida no nos es dada ya hecha, sino que vivir es, en su raíz misma, un estar nosotros haciendo nuestra vida». I més endavant segueix dient: «[...] para hacer lo que es posible basta con querer. Todo depende de la plenitud con que se entienda ese fácil vocablo. Es fácil decir y aun pensar que se quiere; pero es difícil, muy difícil querer de verdad. Querer hacer algo exige que queramos todas las cosas que son precisas para su logro, entre ellas dotarnos a nosotros mismos de las cualidades imprescindibles para la empresa. Lo demás no es querer algo, es simplemente desearlo, enjuagarse con su imagen de fantasía, embriagarse voluptuosamente con el proyecto, perderse en vagos ardores, bullangas y efervescencias».

La UOC us ha ajudat amb el seu sistema d'aprenentatge, però el mèrit és vostre

Com veieu, amb una prosa que avui no utilitzaríem, el filòsof ens parla de motivació, de caràcter, de voluntat, de determinació, d'esforç, de tenacitat, de capacitat d'organització, és a dir, de tots els valors que heu fet créixer i desenvolupat durant aquests anys d'estudi a la UOC i que us han conduït fins aquí, fins al dia d'avui en què us gradueu. La UOC us hi ha ajudat amb el seu sistema d'aprenentatge, però el mèrit és vostre, pels valors que heu conreat, pel que heu crescut personalment i per les competències que heu assolit. Permeteu-me aquí que torni a citar l'exigent mestre Pere Ribera quan deia que «ser competent és un deure». Ho deia en el sentit que ser competent i responsable és un deure social que és el que ens permet progressar i treballar per un món millor. I reblava la citació: «Només sent tan bo com puguis pots ser socialment útil». Aquestes són idees que expressen molt bé l'exigència pedagògica del mestre i que ens permeten reflexionar tant sobre la missió de la UOC com sobre la formació i l'aprenentatge que heu assolit.

L'aposta lligada al compromís que vàreu establir en iniciar la vostra formació ha demostrat tenir retorn arribant a avui. Avui, aquí, en teniu un que és una porta oberta a una altra. Ja sou graduats de la UOC i ja teniu un plus que us obrirà sens dubte noves oportunitats a nivell professional i personal.

Gràcies, doncs, graduats i famílies, per haver confiat en la UOC. Tots junts, avui, passem pantalla: fita superada! Gràcies i l'enhorabona!

Deixeu-me fer un agraïment al padrí d'aquesta graduació.

Per la seva presència en aquest acte. Per les seves paraules, que ens encoratgen, ens estimulen i ens connecten. Per la seva amistat i pel seu compromís amb la nostra universitat i per continuar plegats col·laborant en projectes de futur.

Un estudi recent sobre les competències transversals dels graduats en línia en Administració i Direcció d'Empreses, i la seva adaptació a un context econòmic en crisi, impulsat per la Dra. Mª Jesús Martínez —a la qual, per cert, permeteu-me que feliciti perquè fa pocs dies que ha sigut mare— i la Dra. Àngels Fitó, de la UOC; i per la Dra. Soledad Moya, professora d'EADA Business School, ressaltava el magnífic posicionament, en termes d'ocupabilitat, dels graduats que han estudiat en línia.

Els ocupadors, diu l'estudi, valoren molt les competències que es desenvolupen en la formació no presencial. Per exemple, la capacitat d'organitzar i planificar la feina, o l'esforç esmerçat, atès que la gran majoria de graduats d'estudis en línia han hagut de compatibilitzar la universitat amb una feina i amb situacions familiars que limitaven la dedicació a les hores d'estudi.

Veiem què diuen algunes de les empreses capdavanteres sobre els valors dels estudiants en línia:

Joan Cohí, director general, Grup MC Asociados

Les persones que provenen de la formació en línia han desenvolupat certes habilitats d'autonomia, d'independència i de criteri a l'hora d'estudiar

Esther Casademont, sòcia directora, Hunivers

Ens diu moltes coses que una persona hagi estudiat no presencialment, que hagi hagut de posar el seu temps, el seu esforç, el seu rigor, sobretot la seva disciplina

Juan Torras, soci director, Egon Zehnder International

No valorem formació universitària en el sentit clàssic, sinó que valorem un historial professional

Carlos Riba, director general, Agrupa

Quan agafem un candidat que està fent algun tipus d'estudis a distància, ho valorem molt, és un plus

Un percentatge important dels graduats de la UOC heu triat la nostra universitat per a progressar professionalment.

Us heu proposat, doncs, progressar en un mercat laboral que reclama professionals versàtils, amb una sòlida formació acadèmica i amb una gran capacitat d'adaptació. De fet, heu demostrat amb la vostra aposta i el vostre rendiment a la UOC que ho podeu fer. Empreses i seleccionadors valoren especialment el vostre perfil.

Vosaltres, raó de ser i alhora peces imprescindibles per a refermar la cadena que enllaça empresa i universitat, sou experts a moure-us i avançar en xarxa, aporteu valor afegit en el domini i la gestió del temps (un bé preuadíssim de valor incalculable) i heu provat el vostre esforç i rigor, disciplina i metodologia. Són valors que compartim tota la comunitat de la UOC i que el món laboral aspira a integrar.

We're all in this together, us deia fa una estona. En això, hi anem tots junts. I jo confio que vosaltres en traureu el màxim profit en un mercat laboral que només pot créixer a partir de la suma de professionals com vosaltres. Ens hi va molt.

I us citava també el lema *You'll never walk alone*. No caminaràs mai sol. Per acabar, ara sí, deixeu-me'l conjugar:

We'll never walk alone. No caminarem mai sols. No sabríem com fer-ho sense vosaltres. I vosaltres, a nosaltres, ens hi tindreu sempre. Seguirem fent xarxa.

Moltes i moltes felicitats, de tot cor.

Moltes gràcies.

Gaudeamus igitur

Gaudeamus igitur

Iuvenes dum sumus.

Post iucundam iuventutem

Post molestam senectutem

Nos habebit humus.

Ubi sunt qui ante nos

In mundo fuere?

Vadite ad superos

Transite in inferos

Hos si vis videre.

Vita nostra brevis est

Brevi finietur.

Venit mors velociter

Rapit nos atrociter

Nemini parcetur.

Vivat academia!

Vivant professores!

Vivat membrum quodlibet;

Vivant membra quaelibet;

Semper sint in flore.